

— Hvad nu det andet Vædringsforslag, det under Nr. 28 angaar, da forekommer det mig lidt besynderligt, at man har stillet disse to Forslag sammen; thi jeg skjønner ikke rettere end, at Nødtigheden af den Bemærkning, som det 1ste ærede Medlem for 9de Kredss (Masmusen) har gjort, er aldeles iøinefaldende, nemlig at der i Forslaget under Nr. 23 er Tale om en fuldstændig frivillig Handling, hvorved Veifreden kan brydes, medens man i Vædringsforslaget under Nr. 28 derimod slet ikke har gjort Andet, end at tilstaa en Væmpelse, som Omstændighederne maa synes at gjøre tilraadelig, og i en Retning, hvor man dog ikke vilde være istand til strengt at kunne overholde Lovforslagets Bestemmelse. Jeg erkjender ganske vist, at det er en Modification i Veifreden, men jeg tror, at den afvinges saa at sige af Nødvendighed eller ialtfald af Billighed ligeoverfor den Mand, som ikke frivillig bestemmer sig til at have en Veifred gennem sin Mark; og jeg tror ogsaa, at de Farer, som man vil se deri, ikke ere nær saa store, som man tror — vel at mærke, naar man ikke gaar ind paa de tre Underændringsforslag, der ere stillede, og som, saavidt jeg skjønner, vilde udvide Tilladelsen ikke saa ganske ubetydeligt. Der er jo i Forslaget slet ikke Tale om, at vedkommende Eodseier skal have Ret til at lade sine Kreaturer græsse paa Veien. Jeg holder mig fuldstændig overbevist om, at, naar Politiet eller Veibestyrrelsen kommer og træffer et Kreatur græssende paa Veien, saa ere de ganske berettigede til at optage det. Her staar kun, at Kreaturerne ikke skulle kunne optages, fordi de komme ind paa Veien, og naar man huffer paa, at Undtagelsen kun statueres for det Tilfælde, at en Mand har Jord paa begge Sider af Veien, saa forekommer det mig, at det vilde være i høi Grad ubilligt at ville drage ham til Ansvar, fordi et eller andet af hans Kreaturer tilfældigvis kommer ind paa Veien. Men, om jeg ogsaa kan modtage dette Vædringsforslag, saa kan jeg paa ingen Maade modtage den Udvidelse, som et æret Medlem her tæt ved (Estrup), som ikke er tilstede idag, har stillet, hvorved han endogaa næsten vil gjøre det til Princip, at Veifreden ikke

gjælder paa saadanne Steder, idet han foreslaar, at der ikke skal gives Erstatning, naar Kreaturerne gaa og trampe Veien ned, selv naar de gaa der uden Bevogtning. Det er kun Vaadestilfælde, som der kan være Spørgsmaal om at se igjennem Fingre med, men det bør dog ikke gjøres til Princip, at Eodseierne overhovedet skulle have Lov til at behandle Veien, som om den var en Del af deres Mark. Jeg finder ligeledes Anledning til at udtale mig imod det Forslag af det ærede Medlem, der gaar ud paa at udvide Undtagelsen ogsaa til dem, hvis Mark begrænses af Veien. Foruden at Tilfældene ikke ere de samme, naar en Mand's Jord grændse op til en Veifred, og naar han har Jord paa begge Sider af Veien, saa er det jo aabenbart, at man ved at udvide det paa den Maade vil, som et æret Medlem har sagt, hæve Veifreden over hele Landet, thi der vil ikke let findes nogen Veifred, uden at Jordlodder grændse op til den. Naar derimod Forslaget holdes indenfor disse Grændser, tror jeg, at man maa erkjende, at selv om det indeholder en Afvigelse fra Principet, er man af Billighed og Nødvendighed tvungen til at finde sig deri. — Af de andre Forslag til denne Paragraph finder jeg ikke Anledning til at opholde mig ved andre end dem under Nr. 27 og 27 b. Jeg skal her ved tillade mig nogle Bemærkninger i Anledning af en Uttring, som den ærede Ordfører flere Gange fremsatte, idet han troede at finde en Støtte for sit „forsættelig“ deri, at „forsættelig“ staar i § 9 i selve Lovforslaget. Det er ganske rigtigt — det kunde forøvrigt gjerne have været udeladt der — men det staar der om Noget, som ikke kan være Andet end forsætteligt, nemlig at En løser en anden Mand's Kreaturer, hvorimod det, at indsætte „forsættelig“ paa dette Sted, vil være at legalisere Sløsevornhed og Mangel paa Paapasseligbed med Hensyn til sine Kreaturers Væring, og jeg tilstaa, at, trods Alt, hvad der er sagt, vil man efter min Formening herved paalægge den en Bevisbyrde, som klager. Tror den ærede Ordfører ikke, at en saadan Undskyldning som den, han nævnte, let vilde fremkomme, vil være paa rede Haand til enhver Tid, navnlig at Vedkommende siger, at det ikke